

Грабители Византійскаго прѣстола
Конечно при Адриянополь побѣдилъ
Каква е сѣйна парада тогда была?

Когда онъ Балвина в' робство е привѣлъ
В' прѣстолнѣй сей градъ велико Търново
Народъ съ какова чьсть го е срѣшналъ?
Пресвѣтло е было то вхождан' Асѣново!

С' грабительство прогласенъ Императоръ
Заробенъ въ Търново да се отведе
То было е вѣистинѣ великъ притворъ!
С' пристойны рѣчи неможе се новѣде

Прехрабры той българскы самодържець
Прѣдѣлы българскаго царства разширилъ
Разпаленъ же сѣщый родолюбець
Учебна заведенія е съзидаль.

Македонска, Сѣрь, Солунъ, Тессалія, Три-
валы
Далмація даже до Драча вся Арванитска.
Подъ българскы мѣчь вси покорни сѣ были,
Свѣдѣтельства сѣществувать в' горѣ А-
тонскѣ.

Въ нихъ же Епископы и Митрополиты
Благочестивы поставе Българи родомъ:
Въ славнѣй Лаврѣ свѣтли его грамоты
Языкъ българскы четати велеть гръкомъ.

До царствующаго града все покорилъ
И самѣй градъ крѣпко повоевавъ
Грабители Римляны далечъ истирилъ
Конечно нечестивость ихъ не поправъ.

Нъ свое величество е онъ показаль
Когда великодушн' и некорестолубно
Цариградъ гръкомъ е без' врѣдѣ възвра-
тилъ.
Великыя души дѣло сему подобно!

О прескѣрбно и лютое притвореніе!
Възгласихъ азъ отъ дълбины сѣрдца моего
Человѣческо ульзвява то зреніе
Всеисключно разоренъ царства нашего!

Какова ли е уже пребыла причина
На паденія сея крѣпкыя държавы?
Кто толкы въкове в' свободѣ причина
Да се толко жалостно сега заборава!

Изъ рѣкъ се тайный гласъ издаде,
Умилно и съ въздыханіе жалостно
Причинѣ паденія иска да м' убаде,
Изрече ми слѣденія той яснословно.

„Черны богъ, Чартъ зовимы, начало злобы
Бога разорѣнія Бѣдая проводи
Мылъ, клеветы, ярость да посе
С' неговы подчинны вси духове влодѣ.

Нъ азъ незадоволенъ отъ тѣйзы рѣчи
Приказахъ му баснословно сказаніе
Отъ кое се просвѣщены миръ вък' отречи
Паденіе наше докажахъ с' рыданіе.

Догдѣ цари наши стар' обичай държахъ
Животъ естественъ без' сластолюбие
Юначескы без' гордость поминувахъ
Дѣла ихна шествувахъ в' удобреніе.

Догдѣ неуморни трудолюбиви бѣхъ
Далечъ отъ развращеннѣ разкошность
Народу же добрій примѣры давахъ
Българія бѣ сыма и в' неопасность.

Свободѣ же своѣмъ та храборно браняше,
И отъ вси народы страхопочитаема
Преславна тогда, велико име носяше!
В' щастіе нейно бѣ непоколибаема

Нъ нѣйни съсѣди лукавѣй Гръцы
Отъ зависть злоблива побуждаемы
Тогдашнѣ императори [византійцы
Отъ ближнихъ разоренія наслаждаемы

Узрокъ Българіѣ завладѣтъ искахъ.
Нъ Българи храбрѣйш' ихъ тогда сѣщи
Юнашкы отъчества свободѣ бравяхъ
Владѣтели цари достойны имѣщи.

За много же време быткы побѣдоносны
Над' гръкомъ славно тѣй обдържавяхъ